

Ač se tato kronika primárně věnuje hlavně událostem bezprostředně se týkajícím Vísky, nelze rok, kdy jsme si připomínali 20 let od pádu komunistického režimu, nezačít krátkým náhledem do hektického a tentokrát více než bizarního celostátního dění. Rok 2009 měl všechny předpoklady, aby se pomyslným zlatým písmem zapsal do dějin české diplomacie. Předpokládalo se, že se stane hvězdným rokem pro zahraniční politiku našeho malého státu. Česká republika totiž v prvním pololetí roku předsedala Evropské unii, respektive její Radě Evropy. Bylo to poprvé v naší historii a podruhé, kdy v čele EU stál postkomunistický stát. Formálně tedy představitelé našeho státu stanuli v čele největšího ekonomického seskupení světa a reprezentovali půl miliardy obyvatel. Na půlroční „hvězdný moment“ se stát několik let intenzivně připravoval. Naše předsednictví však od počátku působilo velmi rozpačitě, především zásluhou českého premiéra. A již během března došlo k šoku zdejších i zahraničních pozorovatelů k pádu předsedající české vlády. Ten odstartoval několikátý, téměř rutinní, pokus opozice vyslovit v Poslanecké sněmovně nedůvěru vládě, která byla zmítána korupčními skandály. K překvapení samotných opozičních poslanců se pokus tentokrát podařil poté, co je nečekaně podpořili někteří vládní poslanci s úzkou vazbou na prezidenta republiky. Dlouho připravované předsednictví české vlády tak za přihlížení celé Evropy skončilo fraškou. V duchu nejlepších pasáží Haškova Josefa Švejka jsme to „Evropě osladili“. Plně v souladu s poněkud nejasným heslem našeho předsednického pololetí, které shodou okolností znělo „Evropě to osladíme“. Na závěr „hvězdného pololetí“ pak svět obléty fotografie ze sardinské vily kontroverzního italského premiéra a mediálního magnáta Berlusconiho, na nichž byl jeho dobrý přítel expremiér Topolánek vyfocen zcela nahý, v pro muže poměrně choulostivé situaci. Tvůrci absurdních dramát by těžko vymysleli lepší tečku za naší předsednickou anabází než holou zadnici českého expremiéra.

Trapné selhání našich politiků museli po pádu vlády zachraňovat úředníci. K moci se dostala vláda úřednická v čele s předsedou Českého statistického úřadu Janem Fisherem. Měla vládnout pouze několik měsíců. Poslanci následně schválili zákon o předčasných volbách na podzim, ten však smetl Ústavní soud jako odporující ústavě. Oblíbený úřednický kabinet tak získal mandát až do řádných voleb v červnu následujícího roku. Na politické scéně proto docházelo k velkým přesunům, vznikla nová silná pravicová strana TOP 09, na vlně odporu proti korupci a současnému politickému establishmentu se etablovala i další protestní strana Věci veřejné s poněkud pochybným pozadím. O překvapení na politické scéně v tomto roce rozhodně nebyla nouze.

Krizi politickou pak doprovázela i hluboká krize ekonomická. Česká ekonomika se především na počátku roku propadala a s jejím pádem samozřejmě narůstala i nezaměstnanost či rozpočtové problémy. Vše umocňovalo špatnou náladu ve společnosti a všeobecné rozčarování z politiky bylo patrné i ve zdejší obci.

Politické turbulence jakoby se chtěly odrazit i v počasí. To bylo během roku plné extrémů a nečekaných zvratů. Zatímco o rok dříve zaskočila obyvatele střední Evropy velmi teplá zima, v roce 2009 jakoby příroda během zimních měsíců chtěla dohnat to, co se jí v roce 2008 nedařilo. Mrazivé počasí přinesl Víse již konec předcházejícího roku, takže děti mohly s bruslemi začít okupovat místní rybníky už během vánočních prázdnin. První lednový víkend přibyl i sníh. Nebylo ho sice mnoho (zpočátku pouhých 7 cm), nicméně pro zahájení dalších dětských zimních radovánek, jako sáňkování či bobování, jeho nadílka postačovala. Leden měl od počátku poměrně mrazivý ráz. Teplota ve dne se pohybovala okolo -7 °C, v noci klesala až k -20 °C. Oblevu přinesl až čtvrtý lednový týden, ovšem pouze částečnou. Také únor si uchoval převážně zimní podobu. Jeho teploty se pohybovaly pod dlouhodobým normálem. Pouze prvních sedm dní mělo teplejší ráz, s nejteplejším dnem 7. února, kdy rtuť teploměru vyšplhala až na +10 °C. O den později se ale Víška zahalila do nového přídeľu sněhu, který vydržel až do konce měsíce. Mrzlo v noci a většinou i ve dne a sněhu plynule

přibývalo. Havlíčkobrodsko v druhé polovině měsíce opakovaně postihla dopravní kalamita a v obci jsme naměřili více než 40 cm sněhové pokrývky. Teprve konec měsíce přinesl oteplení a postupné tání sněhové nadílky. Nicméně i v březnu převládalo chladné, spíše zimní než jarní počasí. Teploty se držely pod dlouhodobým normálem, opakovaně sněžilo, od druhé dekády již většinou s deštěm. To ale nezabránilo na počátku března povodni na řece Doubravě, která se po krátkém oteplení 5. března nečekaně vylila z koryta a zatopila louky. Nenapáchala však větší škody a také počasí se poté vrátilo k chladnému rázu. Ještě 19. března se Víška naposledy probudila v novém bílém sněhovém kabátě. Poslední mrazivé ráno jsme zaznamenaly 25. března, 27. naposledy sněžilo, byť pomyslnou bílou peřinu už přehánky obci nepřinesly.

Jaro přišlo na Vysočinu pozdě, ale o to razantnější byl jeho dubnový nástup. Již 4. dubna, 10 dní po posledním ranním mrazíku, naměřili zdejší obyvatelé +20 °C. O čtyři dny později rtuť víseckých teploměrů vyšplhala ještě o stupínek výše. Víška následně zažila i nečekaně teplé Velikonoce. Během Velikonočního pondělí se výjimečně dalo koledovat v šortkách, rtuťový sloupec své stoupání zakončil až na 22 °C ve stínu. Jaro tak během nadprůměrně teplého, ale také suchého dubna rychle dohánělo své dosavadní ztráty. Poněkud překotným tempem začal rychlý růst zeleně, dříve než obvykle vykvetly šeříky a začaly kvést stromy. Překotnost ale nebyla příliš vítána. Včelaři si stěžovali na příliš rychlé vykvetení stromů, včely bohužel po dlouhé zimě byly slabé a nestihly vše opílovat. Médii se tak nesly zprávy o budoucím nedostatku medu.

Květnové dny přinesly naštěstí návrat k dlouhodobým teplotním průměrům, u srážek bohužel trval nedostatek. Nejvyšší teplota měsíce vypadala, jako by byla stvořena pro záznam do kroniky – 26. května +26 °C. O dva dny později postihlo Víšku večerní intenzivní krupobití a vzhledem k nízké noční teplotě vydržely kroupy až do rána. Zemědělci toužebně očekávané srážky přinesl v hojné míře až chladný a deštivý červen. Bohužel, stalo se tak v míře neblahé. V týdnu od 22. června postihly především Moravu intenzivní záplavové deště a s nimi i náhlé povodně. Jejich smutným následkem bylo 14 mrtvých a miliardové škody na majetku. Dle hydrologů se jednalo o třetí nejničivější záplavy v posledních desetiletích (po roce 1997 a 2002). Počasí se více než zbláznilo. Na mnoha místech přineslo opravdu extrémní úhrny srážek a povodně tak šokovaly nečekanou rychlostí. Dvě po sobě jdoucí průtrže mračen během krátké chvíle vyplavily domy až po strop. Ač byl v postižených obcích připraven záchranný systém, rychlost vody znemožnila často jeho zprovoznění a lidé stěžovali holé životy.

Medardova kápe pak pokračovala v řádění i během července. Obvykle nejteplejší měsíc roku přinesl mimořádně časté bouřky a stále se opakující výstražná znamení varující před nebezpečím záplav. Intenzivní lijáky, lokální povodně, kroupy a větrné smrště s chladným počasím se střídaly s občasnými tropickými vedry. Zatímco 18. 7. jsme naměřili pouhých 15 °C ve dne, o 8 dní později padl ve Vísce teplotní rekord tohoto léta – 32 °C. Klasicky letní slunečné počasí dorazilo až v srpnu. Teploty během něj přály dovolenkářům – vesměs se pohybovaly nad 25 °C. Hrátky přírody ale neskončily a přinesly tentokrát pro změnu sucho. Konec léta tak meteorologové označovaly za nejsušší za několik desítek let. Hladina podzemní vody klesala, zdejší potok se po dlouhé době ocitl téměř bez vody. V Krkonoších zcela vyschla koryta některých potoků i říček a voda se ztratila i z mnohých rašelinišť. Pokud pršelo, tak často ve formě přívalových dešťů, které rychle odtékly a napáchaly škody.

Sucho trvalo i po celé září. Na Moravě se srážkové úhrny v tomto měsíci dostaly na nejnižší úroveň za posledních 50 let. Po velkou část měsíce vydrželo letní počasí, denní teploty vesměs neklesaly pod 20 °C. Prvního září čekala na zdejší školáky po poprázdňinovém návratu ze školy teplota 27 °C ve stínu. Podzim jakoby se zasekl a nepřicházel až do poloviny druhého říjnového týdne. I během něj padaly teplotní rekordy stejně jako jablka ze suchem oslabených jabloní. Ještě 7. a 8. října ukazoval teploměr na jižní Moravě přes 25 °C, Víška sekundovala 7. 10. s teplotou o pouhý stupeň nižší. Ráno obyvatelé

Vísky vstávali do víc než příjemných 17 °C. Ve stejný den se Vysočina ohřála naposledy. Následovalo prudké ochlazení a již 15. října ukázala nečekaně své dráčky zima. Teplota ve dne poklesla na pouhý 1 °C a silný vítr přinesl intenzivní sněžení. Zdejší obec se tak rychle dostala pod nečekaný bílý polštář. Jeden jediný den přinesl 20 cm vlhkého a těžkého sněhu! To nečekal opravdu snad nikdo, tím méně silničáři, kteří ale občas budí dojem, že zimu nečekají téměř nikdy. Následná kalamita uzavřela mnohé komunikace, na několika místech Chotěbořska nešel elektrický proud. Některé domácnosti byly nuceny vydržet bez proudu od čtvrtka až do soboty. V horách napadlo až 50 cm sněhu, v Krkonoších se jednalo o 50letý rekord, na Lysé hoře v Beskydech dokonce o stoletý. Nečekaná proměna počasí si bohužel vyžádala čtyři lidské oběti.

Počasí vymknuté z kloubů pak ve svých překvapeních pokračovalo i v listopadu. V něm se vrátilo k nadprůměrně vysokým teplotám, které trvaly až do druhé dekády prosince. Tak například první prosincový den pak zdejší obec vítala s 9 °C. Prvního nočního mrazu jsme se dočkali až 13. prosince, o den později začalo mrznout i ve dne. A přituhovalo opravdu rychle. O týden později již zdejší pozorovatelé zaznamenali -17°C, nejnižší prosincovou teplotu, a to nečekaně v podvečerních 17.30. Naštěstí se, v tento neobvyklý čas, pokles rtuťového sloupce zastavil a do půlnoci pak teplota stoupala až na -8 °C. Oteplení přineslo i dlouho očekávaný sníh. Deseticentimetrová pokrývka bohužel nevydržela do Vánoc a Štědrý den tak zastihl Vísku v blátivém kabátě a sněhu nepřejících +3 °C. Počasí tak v roce 2009 zdatně sekundovalo poblázněné české politice. Činilo se ale i celosvětově. Rokem 2009 také skončila nejteplejší dekáda (2000-2009) od roku 1880, kam sahají moderní záznamy o celosvětové teplotě. Začátek jednadvacátého století tak zasadil těžkou ránu všem popíračům globálního oteplování.

Počet obyvatel zdejší obce vzrostl během roku o pět na výsledných 181. Narodilo se zde rekordních pět nových občánků a po delší době zde nikdo nezemřel. Přistěhovalo se devět osob, devět naopak Vísku jako trvalé bydliště opustilo. Nebývale vysoký počet narozených odráží i celostátní vzestup porodnosti, které náš stát v posledních letech zaznamenává. Rok 2009 představoval jeho vyvrcholení, tudíž demografové mluvili dokonce o malém „baby boomu“. I tak ale ve státě na jednu ženu ve věku plodnosti (dle demografů 15–49 let) připadá pouze 1,5 dítěte. Je to velmi málo v porovnání s obdobím 70. či 80. let (pro zachování početního stavu obyvatelstva a „nevymírání“ společnosti je zapotřebí 2,1). Ale i tak se jedná o chvályhodný vzestup oproti konci 90. let, kdy náš stát s údajem 1,17 bohužel patřil mezi pět států s nejnižší plodností na světě. Počet obyvatel republiky se sice v posledních letech zvyšoval, ale dělo se tak hlavně díky imigraci do našeho státu. Imigranti přicházeli zejména z Ukrajiny či Slovenska za prací (ostatně příkladem mohou být i slovenští manželé Dömötörovi, kteří v tomto roce získali podnájem v jednom z nových bytů nad prodejnou potravin a pracují v sousedním Zemědělském družstvu Maleč).

Veřejného života ve Vísce se naštěstí příliš nedotýkaly úlety celostátní politické scény. Z celostátních událostí se do dění v obci nejvíce promítly druhé volby do Evropského parlamentu. Konaly se 5. a 6. června. Ve zdejší obci se jich účastnilo necelých 46 % voličů, což bylo o 4 % více než ve stejných volbách před pěti lety. Víska ovšem měla téměř dvojnásobnou účast oproti celostátnímu průměru. Ten dosáhl pouhých 28 % (stejně jako v roce 2004). Ve volbách kandidovalo rekordních 33 stran. Mnohé z nich vznikly na poslední chvíli s lákavou vidinou dostat své kandidáty na dobře placené pozice europoslanců. Mezi stranami tak nechyběla seskupení typu „Nejen hasiči s živnostníky a učiteli do Evropy“ či „Balbínova poetická strana“. Uspěly nakonec pouze čtyři stranické kandidátky. Ve Vísce nejvíce bodovala sociální demokracie (34 % oproti 7 % z roku 2004), následovaná KSČM (24 %, tedy o 1,5 % méně než roku 2004), ODS (10 %, tj. stejně jako v minulých volbách) a KDU-ČSL s 9 % (v roce 2004 strana získala 13 %). Pro porovnání uveďme i výsledky celostátní. Na této úrovni nadělil český volič nejlepší skóre ODS (31 %), dále sociálním

demokratům (22 %, což ovšem znamenalo zásadní vzestup oproti rekordně nízkým 9 % z roku 2004), propad zaznamenali komunisté (z 20 % na 14 %) a také lidovci (z necelých 10 % na necelých 8 %). Volební hranici 5 % tedy nepřekročila většina seskupení a rekordní ¼ hlasů tak bohužel „propadla“ (ve Vísce to bylo o něco méně).

Většina dění ve zdejší obci nesla rukopis vedení obce a zdejšího zastupitelstva. To se v prvních měsících roku muselo opakovaně zabývat pronájmem nových bytů v nástavbě nad prodejnu potravin. Dva ze tří nájemců vybraných na konci předcházejícího roku nakonec na svůj zájem rezignovali, a tudíž bylo potřeba vybrat nájemce nové. Přesto se poté podařilo všechny byty obsadit a Víska získala tři nové občany (Miloše Adama a Tomáše a Zdenku Dömötörovou) a měsíční nájem 13 000 korun z celého objektu (v něm je zahrnut i symbolický nájem 500 korun za prodejnu potravin). Příjmy z nájmu tak o 2 000 Kč převýší měsíční splátku bankovní půjčky, kterou si obec vzala na realizaci nástavby.

Víska také pokračovala v investiční činnosti z předešlých let. Ta se i tentokrát přednostně týkala budovy školy a obecního úřadu. U ní a u klubovny mladých hasičů nechali obecní zastupitelé vyměnit staré vchodové dveře za nové plastové. Výměna navázala na obměnu oken z loňského roku a měla by přispět k lepší tepelné izolaci objektu, ale i jeho lepšímu vzhledu a bezpečnosti. Většinu finančních nákladů uvedené akce pokryla dotace z Programu pro rozvoj venkova. Během obměny se podařilo zvládnout i úpravy okolí budovy. Především byl zbudován nový plot mezi silnicí a budovou a před vchodem do obecního úřadu byly vytvořeny nové okrasné záhonky. Zastupitelé naopak odmítli plán na zateplení celého objektu, protože náklady se v této chvíli jevily jako příliš vysoké (v řádech milionů korun) a neúměrně by zatížily skrovný rozpočet Visky. Ten byl navíc v roce 2009 poznamenán propadem příjmů z přerozdělování daní, jejichž výběr výrazně klesl z důvodu ekonomické krize ve státě.

Za úspěch lze považovat zásadní rekonstrukci kuchyně zdejší školy. Ta již dlouhodobě nevyhovovala hygienickým normám, na což byla obec opakovaně upozorňována pracovníky krajské hygienické stanice. Na potřebnou rekonstrukci, která byla podmínkou dalšího provozování kuchyně, se podařilo získat dotaci od Kraje Vysočina ve výši 200 000 korun. Částka ale nepokryla náklady celé akce. Proto byli vyzváni členové zdejšího hasičského sboru, aby zajistili bourací práce a ušetřili tak finance obecnímu rozpočtu. Investici se nakonec podařilo zvládnout během rekordně krátké doby mírně prodloužených vánočních prázdnin školy. Stavebními pracemi pověřili zastupitelé místního podnikatele Jaroslava Kalvodu, který předložil cenově nejvýhodnější nabídku.

Úspěchem skončilo také zapojení Visky do projektu Czech Point. Ten si kladl za cíl zjednodušit kontakt občan – veřejná správa a omezit nadbytečné návštěvy úřadů. Stát pro něj poskytl poměrně velkorysou podporu (v případě Visky uhradil více než 4/5 celkových nákladů, které činily 96 000 Kč). Obecní úřad získal v rámci zmiňované akce nové počítačové vybavení. A občané si od tohoto roku mohou nechat přímo v obci pořídit například výpis z katastru nemovitostí, rejstříku trestů, výpis z bodového hodnocení řidičů či obchodního a živnostenského rejstříku. Pro tyto dokumenty museli zdejší zájemci dříve dojíždět do blízké Chotěboře, případně dokonce do Havlíčkova Brodu. Czech Point tak přinesl velmi vítanou změnu.

K dobrým výsledkům správy zdejší obce patří také završení snah o bezúplatné převedení části pozemků z dědictví po rodině Hermanově do vlastnictví Visky. Jejich vlastníkem byl do letošního roku Pozemkový fond ČR a po dlouhém a náročném jednání je převedl na zdejší obec. Jedná se o pozemky za zahradou rodiny Lefflerovy u polní cesty z Visky do Heřmaně. Obec zde již v době prvního porevolučního starosty Pavla Březiny zakoupila části okolních polností s tím, že tam do budoucna vznikne prostor pro nové stavební parcely. Jejich vytvoření ale doposud bránilo to, že část budoucích parcel zůstávala majetkem státu. Převod tak umožní tento cíl konečně realizovat, byť zasíťování parcel pro možnou stavbu rodinných domků s sebou přinese nemalé náklady. Zastupitelstvo pak ještě do konce

roku oslovilo firmy, které se zabývají projektovou dokumentací, a požádalo je o vytvoření cenových nabídek k projektu. V rámci dohody s Pozemkovým fondem obec vyjednala i převedení menších pozemků mezi budovou sokolovny a domy rodiny Šimonovy a Lefflerovy. Jejich převod má zajistit dobrý přístup k obecní budově a případnému budoucímu rozšíření jejího zázemí.

Díky finanční podpoře vyjednané na Úřadu práce (ve výši 13 000 Kč měsíčně) se podařilo opět na šest měsíců vytvořit pracovní pozici obecního zaměstnance. Stal se jím opět Jan Hořínek, který se věnoval především péči o místní zeleň. Podílel se ale i na dalších drobnějších investičních počínech v obci. V jejich rámci byla v tomto roce definitivně dokončena výstavba tenisové zdi s úpravou jejího okolí. V obci přibýly nové lavičky, například za vsí u dřevěného kříže či u domku rodiny Kubátovy. Mohly by posloužit především zdejšími seniorům jako odpočinkové místo při procházkách obcí. Podařilo se také upravit často používanou pěšinu od prodejny potravin k potoku okolo domku Karla Nevoleho (čp. 52), přičemž její větší část byla vydlážděna. Obec zajistila i vyspravení části místních komunikací zdarma získaným recyklátem (cesty k domku rodiny Hořínkovy, Kalvodovy (čp. 41) či Lefflerovy, čp. 8).

Péči o zdejší prostředí kladně ohodnotil i týdeník bývalého havlíčkobrodského okresu Cesta vrchovinou. Ten uveřejnil fotografii nově upraveného okolí u vchodu do obecního úřadu a připojil k ní následující text: „*Obyvatelé ve většině malých obcí se v posledních letech snaží o zkrášlování prostředí, ve kterém žijí. (...) Například obec Víška působí čistým a upraveným dojmem díky novému plotu a záhonkům před obecním úřadem (na snímku), novým lavičkám, udržovanému sportovišti a péči o zeleň.*“ Na druhou stranu i péče o zeleň zde má své rezervy. Dobře například nedopadl pokus vysázet lípy u cesty odbočující k rybníku Společný ze silnice z Víšky na Pukšice (lokalita „U křížku“). Zřejmě příliš slabým kmenům chyběla dostačující ochrana proti zvěři, takže výsledek této snahy působí dosti torzovitě a jistě by zasloužil do budoucna lepší provedení.

Čilá investiční aktivita zdejší obce kontrastovala s poměrně razantním propadem celostátní ekonomiky, který zdejší země nezažila od počátku 90. let. Krize se bohužel nemalou měrou dotkla i obyvatel zdejšího regionu. Nezaměstnanost velmi rychle stoupala a brzy začala dosahovat vysokých čísel. Oproti předkrizovému období se prakticky zdvojnásobila (v Kraji Vysočina z 5,6 % na konci roku 2007 na 10,3 % v prosinci 2009). Na jedno volné místo připadalo ve zdejší kraji na sklonku roku 2009 čtyřicet uchazečů o práci!

Ekonomický propad se projevil například v zemědělství. Zde měl podobu zásadního poklesu výkupních cen. Výkupní cena mléka klesla během roku až k 6 korunám za litr, přičemž v roce 2007 se mléko dočasně od zemědělců vykupovalo dokonce za více než 10 korun (výrobní náklady se pohybují okolo 8 korun na litr). Zemědělci proti této situaci protestovali například blokádou dálnic. Propadly se i výkupní ceny masa a dalších komodit, rekordně pak zejména u obilí. Rentabilitu zemědělství tak zachraňovaly prakticky pouze dotace, především od Evropské unie, které se naštěstí od vstupu do ní každoročně zvyšují. Negativní trend naopak prohlubovaly rostoucí dovozy potravin především z Polska, jejichž kvalita je často problematická.

Problémy zemědělství provázelo skupování půdy, často neznámými vlastníky. Cena půdy zde proto přes krizi roste, stále se ovšem pohybuje na úrovni zhruba 1/10 cen typických pro západní Evropu. Také ve Víšce letos došlo k zásadnímu prodeji. Pozemkový úřad dražil polnosti po rodině Hermanově. Cena se během dražby vyšplhala vysoko nad vyvolávací cenu. Novým majitelem se stal chotěbořský hrabě Jan Josef Dobrzenský, který přeplatil místní zájemce. V hromadění pozemků v okolí vyniká například již dříve zmíněný miliardář Andrej Babiš, majitel Zemědělského družstva Vilémov. Ten již nyní obhospodaruje rozlohy půdy, které by mu mohly závidět nejvýznamnější šlechtické rody českého středověku. Pro Víšku však platí, že v zemědělství zde pracuje stále méně lidí. Zemědělské družstvo Nová Ves – Víška zaměstnává pouze dvě ženy ve zbytku areálu chovu prasat ve Víšce a v Nové Vsi pak

dva traktoristy a jednoho opraváře zemědělských strojů. V obci je od loňského roku jeden soukromý zemědělec (Ondřej Čapek z čp. 78).

Krise se dotkla ale i dalších odvětví ekonomické činnosti v okolí. Zasáhla například firmu TENEZ, která má, kromě chotěbořské provozovny, svoji pobočku v Nové Vsi a zaměstnává také několik pracovníků z Vísky. Zaměstnanci firmy museli během roku opakovaně zůstat doma nejprve se 75 % mzdy, později s 60 %, protože podnik pro ně neměl práci. Své brány také zavřel chotěbořský podnik Camona, kde v minulosti také pracovali někteří obyvatelé zdejší obce. V ekonomických problémech se potácela i zde podnikající firma Lacman. Její majitel během jara propustil velkou část zaměstnanců. Mnozí z nich ovšem pro firmu pracovali částečně nadále, protože platný zákon oficiálně umožňoval nezaměstnaným přivydělat si omezenou částku k příspěvku v nezaměstnanosti. To je ovšem obecně velmi často zneužíváno k práci „na černo“, kdy si nezaměstnaní přivydělávají více, než povoluje zákon, často u svých bývalých zaměstnavatelů. Ti jim potom vyplácejí peníze v hotovosti, bez toho, aby za ně platili sociální a zdravotní pojištění. Majitel firmy Lacman během podzimu část propuštěných zaměstnanců, kterým skončilo vyplácení podpory v nezaměstnanosti (zpravidla pět měsíců), vzal zpět do práce. Problémy firmy ale pokračovaly a projevovaly se i tím, že nevyplácela včas mzdy. Někteří ze zaměstnanců podniku tak během prosince stále postrádali říjnovou výplatu. S tím poněkud kontrastoval nový luxusní vůz, s kterým se majitel v obci objevoval, či jeho často zmiňované dlouhé pobyty v Indonésii. Výše uvedené a jim podobné ekonomické problémy zvyšovaly nejistotu zdejších obyvatel a projevovaly se i poklesem tržeb v obchodu a službách.

Ojedinělou pozitivní zprávu naopak představovalo otevření nového pivovaru v Chotěboři. Malý pivovar zahájil 1. července výrobu v nově postaveném objektu a do města se tak po velmi dlouhé době vrátilo vaření piva, a to pod značkou Chotěboř. Jeho pivo si rychle získalo oblibu a produkce pivovaru postupně narůstá. Vyrábí 10° i 12° pivo a svou image založil i na tom, že se jedná o výhradně české pivo, které používá pouze české suroviny – kombinaci žateckého chmele, moravského sladu a zdejší kvalitní vody. V prosinci pivovar překvapil vánočním karamelovým pivem či dárkovým balením lahvových piv. To velmi často čekalo pod stromečkem i vísecké tatínky, známé to příznivce národního nápoje.

Pivo Chotěboř začala během léta čepovat také zdejší hospůdka U Fajmanů jako doplněk ke zdejšími štamgasty znovu favorizovanému Rebelu. Nová značka vystřídala na čepu Gambrius, jehož pověst se nejen mezi místními milci piva v poslední době dosti pohoršila. Zdejší pivaře ale značka Chotěboř příliš neoslovila a experiment se proto neujal. Hostinec u Fajmanů tedy zůstal pouze u léty prověřeného havlíčkobrodského piva.

Rok 2009 přinesl zdejším obyvatelům drobné rozšíření služeb v obci. Paní Pavlína Marková z čp. 61 začala vykonávat kadeřnickou živnost. Přestože zde nemá svoji hlavní provozovnu, je možné se k ní objednat i do Vísky. Činnost obchodu zůstala v tomto roce beze změn. Zlepšilo se autobusové spojení, a to tím, že ranní autobusová linka, která odjíždí z obce v 6.50 do Chotěboře, je nově prodloužena až do Jihlavy.

Přes ekonomickou krizi probíhala v obci velmi čilá stavební činnost. Pokračovala vloni započatá rekonstrukce budovy Hostince u Fajmanů. Ten v tomto roce prošla rozsáhlou renovací velké část přízemí. Konkrétně se jednalo o lokál, dále sklad piva a limonád, přilehlou chodbu a částečně také kuchyň, která tvoří zázemí lokálu. Přejme si, aby se rozsáhlá investice majiteli Radku Křivskému vrátila v podobě přílivu spokojených zákazníků. I proto, že bez fungující hospůdky by Víška postrádala zásadní centrum společenského života obce a také místo, které po mnoho desetiletí spoluvytváří charakter zdejší vsi.

Stavební práce probíhaly i na domku novomanželů Miloše a Pavlínky Markových (čp. 61), který získal novou střechu. Velmi zdařile a citlivě se postupně daří renovovat dům čp. 42. Jeho majitelům – manželům Hanouskovým z Prahy – se od koupě usedlosti podařilo provést zásadní rekonstrukci interiéru, ale zároveň zachovali krásný původní ráz stavení. Budova si tak ponechala svůj starobylý exteriér a patří bezesporu k nejhezčím a zároveň nejhodnotnějším stavbám v obci, protože představuje jeden z mála příkladů původní

architektury. Novou střechu dostal také dům čp. 40 novomanželů Václava a Petry Nikrmaierových, kteří započali i renovaci vnitřních prostor stavení. Rekonstrukcí procházel po změně majitelů i dům čp. 34, Aleš Košťál zahájil přebudování zakoupeného domu čp. 64. Stavební práce se rozběhly i na domě čp. 9 vloni zemřelých sourozenců Maškových, který koupili manželé Jarošovi z Prahy. Stará budova byla především izolována od vlhkosti. Další renovaci odstartoval Jiří David, který postupně upravuje část domku pro novou bytovou jednotku. Vladimír Georgiev zahájil přebudování obytného domu čp. 54 v areálu bývalého mlýna poté, co se odsud v tomto roce odstěhovala rodina Hapákova. Přestavěn na novou ubytovací kapacitu zde byl i bývalý chlív. Stavební ruch neustal ani v čp. 14 (Přemysl Čapek) či v čp. 21 (Tomáš Krivský s rodinou).

Dařilo se i zdejší mateřské škole, která pro své děti běžné i logopedické třídy připravila ve školním roce 2008/2009 úctyhodnou škálu aktivit. Mnohý nestranný pozorovatel by jistě smekal před jejich pestrostí, která pomáhá všestrannému rozvoji zdejších školáčků. Ti absolvovali například plavecký výcvik v bazénu v Hlinsku. Tam mohli dojíždět od září do listopadu, díky čemuž se několik dětí naučilo plavat již v předškolním věku. Paní učitelky pod vedením pracovitě a úspěšné ředitelky Ludmily Málkové zajistily i hezkou nabídku kulturních aktivit. Patřilo k nim například vystoupení známého baviče a malíře Miloše Nesvadby a několik divadelních představení, které děti zhlédly v Chotěboři, Malči či přímo ve Vísce. Při zajišťování představení škola spolupracovala s „mateřinkou“ v Malči, ale i základní školou v Nové Vsi. Tam výprava víseckých světců zhlédla například vystoupení sokolníků.

V celoročním programu nechyběly výlety (tentokrát do ZOO Dvůr Králové, ale i do blízkého Klokočova) a další tradiční akce. Mezi ně patří například prosincová besídka pro rodiče a seniory. Seniorskou část navštívilo více než 30 babiček a dědečků z Visky i okolních obcí. První polovina programu se nesla v duchu mikulášských motivů, takže na ní nechyběl čert a čertice, poté následoval motiv vánoční se Sněhurkou a sněhovou královnou. Každý návštěvník obdržel ve školce vyrobený svícínek z pomeranče. Odpoledne pak proběhla celá událost znova pro rodiče malých školáčků. Další tradiční akci představoval oblíbený dětský karneval, drakiáda či návštěva poutě v Nové Vsi.

Děti si během roku také připomínaly lidové tradice, například pálení čarodějnic. V den před svatojakubskou nocí tak na ně ráno před budovou školy čekala čarodějnice, kterou po odnesení k rybníku Společný spálily na připravené hranici. Před Velikonocemi se zdejší školáci zapojili do pokusu o zápis do Guinnessovy knihy rekordů, který organizovala obec Sobiňov. Ta spolu s Agenturou Dobrý den připravila akci s názvem „Podoubravské kraslicové stromořadí aneb velikonoční cesta k varhanám“. V jejím rámci se organizátoři pokusili spojit stromy, které lemují cestu od sobiňovského obecního úřadu na náves v Sopotech „náhrdelníkem“ z vyfouknutých a ozdobených vajec (tzv. vejduků). Trasa měřila rovný kilometr, a tudíž pro ni bylo potřeba asi 15 000 vajíček. Zdejší školáci jich pro akci vyrobili více než 200 a do Sobiňova se na překonání rekordu pak odjeli podívat. Prohlédli si i kostel Navštívení Panny Marie v Sopotech, jehož vzácné barokní varhany se v tomto roce dočkaly zahájení rekonstrukce. Dětský den pak oslavili spolu s Pribináčkem z Pribiny Přibyslav. Firma pro děti připravila zábavný program, který připomínal 55. narozeniny této oblíbené pochoutky.

Péče o zdejší děti ale měla i svou odbornou rovinu. Ta se zaměřovala na logopedickou výuku či také na přípravu předškoláků pro nástup do první třídy. Škola v jejím rámci zajistila i návštěvu psychologa, foniatra či logopeda. Z Visky do sousedních základních škol odešlo v tomto školním roce 15 předškoláků.

Z okolních základních škol, kam docházejí zdejší děti, zaznamenala pozitivní změnu škola v Malči. Ta byla především díky financím z evropských fondů zateplena a získala novou fasádu. To pak ocenil i hejtman Kraje Vysočina MUDr. Běhounek, který školu navštívil během své podzimní cesty po Chotěbořsku.

Vísecký společenský život ztrátlivně v roce 2009 především obnovou tradice maškarního průvodu. Ten do zdejší obce zavítal poslední únorovou sobotu po 26 letech! Organizovali ho dobrovolní hasiči a sokolové z Vísky a také hasiči z Čechovic, tak jak zde dříve bývalo zvykem. Po tak dlouhé odmlce se organizace ujala nová generace hasičů i sokolů v čele se zdejší starostou obce Jiřím Davidem ml. a Milošem Markem. A obnova se více než vydařila. Průvodu se účastnilo 37 masek. Hudbu zajistila dvanáctičlenná kapela Tomáše Kotěry z Golčova Jeníkova. Maškara byla zahájena v 9.00 v Čechovicích, kam zdejší účastníky přepravil autobus. Poté, co se členové průvodu „vyřídili“ v menší z obou vsí, přesunuli se v poledne do Vísky. Zde je čekal oběd v sokolovně a poté „obcházení“ zdejších domácností.

A jaká byla podoba průvodu? Vedl ho „Bílý“ představovaný starostou obce. Ten nejprve vždy jménem účastníků pozdravil majitele domu, klasicky slovy: „*Pantáto a panímámo, přiveď sem vám maškaru*“. Poté dotyčné pozval na večerní maškarní bál. Následně se slova ujal jeho pomocník „Červený“, který nalil hospodáři a jeho ženě štamprlíčku tvrdého alkoholu a zeptal se jich, co chtějí zahrát. Po vyslovení přání spustila kapela. Panímámu pak vyzvala k tanci jedna z masek – „Tanečník“, který byl oblečen ve fraku s cylindrem. Pantáto souběžně tančil s některou z dámských masek – například „jeptiškou“ či „cikánkou“. Název „Červený“ či „Bílý“ ale také třeba „Střapatý“ (jinak také „Barevný“) pochází podle oblečení masek. „Červený“ i „Bílý“ mají paňácovitý úbor s vysokou čepicí a nezbytným malovaným obličejem.

Další koloběh návštěvy průvodu probíhal podobně jako před desetiletími či jak bývá zvykem v okolních obcích (maškara se pravidelně opakuje například v Nové Vsi). Za „Bílým“ a „Červeným“ postupně vtrhnou na dvorky domácností ostatní masky. Jejich cílem bývá vybrat co nejvíce peněz na náklady celé akce. Pojmenování masek je často velmi starého data, stejně jako celá maškarní tradice. Mnohý dnešní pozorovatel by některá označil za poněkud nekorektní. Tudíž v průvodu v tomto roce například nechyběli dva „Židé“, kteří měli za úkol ukrást něco ve stavení a následně to prodat zpět hospodáři. Tak například v jednom ze stavení vyvlekli z chléva tele a poté požadovali po hospodáři tučnou odměnu za jeho „odkoupení“ („*Hospodáři, prodáme vám telátko*“). Samozřejmě v této situaci není radno netaktně upozorňovat, že ukradená věc je vaše, protože pak vás její „odkup“ přijde draž.

Maškara měla dále dva „Holiče“, kteří zpravidla za mírného použití donucovacích prostředků zpacifikovali někoho z členů domácnosti tak, že se musel nechat ostříhat. Čím dříve dotyčný zaplatil, tím lépe samozřejmě dopadl. Dalším řemeslem v průvodu bývá „Dráteník“. Dříve drátoval prasklé hrnce (v průvodu byli tentokrát dva). Nyní většinou „Dráteníci“ škodolibě využívají nepozornosti členů domácnosti a zadrátují například vchod do domu či jeho částí. To se zpravidla zjistí až po odchodu průvodu a krátkém „vzpamatování se z návštěvy“. Výhodou v této situaci bývá, když se navštívené stavení nachází na opačném konci vsí, než je ten, z kterého vyšel průvod. Dráteník pak již většinou bývá sám poněkud „zdrátovaný“, protože se stejně jako ostatní masky občerstvuje alkoholem, který pomáhá zahnat zimu či únavu. S jeho přibývajícím hladinou našťastí pracovní výkonnost některých masek klesá.

Nezbytnou součástí průvodu bývá ve zdejších krajích i „Kominík“ (Víska měla tentokrát také dva). Jeho cílem ovšem není vyčistit komín, ale maximálně umazat sazemi členy domácnosti, zejména dámy. Nejčastěji se maže na tvář. Intenzitu zkrášlování samozřejmě může umenšit vhodný peněžní dar. O něco méně nebezpečné bývají další masky. V tomto roce k nim patřila nezbytná „Cikánka“, „Šasek“, „Medvěd s medvěďákem“, „Školačka“, „Hasič“ či pěkně tančící „Jeptiška“. Na soucit pak apeluje „Voják“ s „Invalidou“ (vysloužilým vojákem o berli) či „Babka“ s kočárkem, například pokřikem „*přispějte na nebohého sirotka*“ (případně invalidu).

Protože průvod zabírá při průchodu vsí celou silnici, jako účastník bývá vítán „Policajt“. Ten nechyběl ani ve Vísce. V uniformě příslušníka VB z předrevoluční doby zastavoval auta a nekompromisně vyžadoval od často vyděšených řidičů pokutu. Dalšími

výdělečnými maskami byli, plně v souladu se zavedením poplatků u lékaře, „Doktor“ a „Sestřička“. Pokud se jimi nechal lapit někdo z domácích, byl jako „pacient“ zpravidla zatlačen do kouta, „vyšetřen“ panem „Doktorem“ a následně mu „Sestřička“ aplikovala injekci. Tato služba samozřejmě nemůže být zadarmo. Na rozdíl od poslední vísecké maškary z roku 1983 nebyl součástí průvodu dobře vydělávající „Švec“. Autor těchto řádků ještě dobře pamatuje, jak jeden z nich povalil jeho téměř osmdesátiletou a o holi chodící babičku do křesla a tak dlouho jí tloukl kladívkem do gumové podrážky pantofle, až ji její dcera vysvobodila zaplacením desetikoruny (což mimochodem byla více než polovina tehdejší průměrné hodinové mzdy).

Správný maškarní průvod musí dát prostor i troše „toho umění“. Ve zdejší obci ho reprezentoval „Fotograf“ s replikou fotoaparátu z počátku 20. století. Díky svému dobovému společenskému obleku a slušivé vizáži působil vcelku důvěryhodně a zaměřoval se proto především na starší dámy. V případě jejich zájmu („*Mladá paní, můžu vám udělat snímček?*“) se sklonil za fotoaparát na čtyřech dřevěných nohách a přehodil si přes hlavu černou látku. Po vyzvání k úsměvu následoval zvukový efekt, značící, že fotografování právě „proběhlo“. A světe div se, fotografie byla ihned na světě. Měla podobu výstřižků vlnadých „dam“ z pornografických magazínů. Fotograf zpravidla předával snímek s krásným úsměvem a slovy: „*Podívejte, mladá paní, jak vám to sluší.*“ A není třeba dodávat, že pěkná fotografie samozřejmě také něco stojí. Pokud zájem o fotografii ze strany přihlížejících dam nebyl, fotografovi to v zásadě nevadilo, protože byl zvyklý pracovat i v takovéto situaci (v duchu zdejšího rčení „*Vydělávat se musí, i kdyby na chleba nebylo*“).

U správné maškary by neměla chybět ani kulturní vložka. Tentokrát ji představoval zábavní program Československé televize. Postarali se o něj dva mladí muži oblečení ve stylu televizních estrád ze 70. let minulého století (pamětníci si jistě vzpomenou na legendární pořad východoněmecké televize „Ein kessel buntes“ a jejich účastníky v dobové legendární „dédérónské“ módě). Dvě zmíněné masky s sebou přivázely maketu televize z oné doby. Za drobný „televizní poplatek“ pánové předváděli dokonce dva programy – 1. a 2. První byl pro děti, druhý pro dospělé – s „hvězdičkou“ (ta v Československé předrevoluční televizi označovala pořady, které se jevily jako z tehdejšího pohledu pro děti nevhodné). Nemusíme zde zdůrazňovat, že se hrál především program druhý. Tvořilo ho „vystoupení“ kdysi tatínky na půdách schovávaných mechanických dřevěných loutek, které, často za potlesku a výskotu nostalgických diváků, vykonávaly kopulační pohyby.

K přehlídce velmi jadrného a z dnešního pohledu jistě poněkud nekorektního humoru skloubeného se zdejší lidovou tradicí už zbývá pouze dodat, že průvod doprovázel po celou dobu krytý „cikánský“ vůz tažený koňmi. V něm se mohly masky ohřát u kamínek a v případě, že někomu z průvodu vypovídaly službu dolní končetiny (často jako následek konzumace alkoholu, kterým se „zaháněla zima“), bylo možné se i část cesty svézt. Pro pořádek je nutné dodat, že veškerý finanční výtěžek z akce šel na splacení vysokých nákladů (bylo zapotřebí zaplatit kapelu, autobus a suroviny pro přípravu oběda a také večere pro účastníky, kapelu i pomocníky). Zbytek zisku byl pak rozdělen mezi pořádající spolky, čímž posloužil třeba pro činnost žákovského fotbalového oddílu či aktivitám kroužku mladých hasičů. Vybraná hotovost dosahovala 30 000 korun, což lze považovat za skvělý výsledek (25 000 korun ale představovaly náklady akce). Všechny masky a další účastníci a organizátoři zaslouží velké poděkování. Jednak za obnovení tradice, o níž pak referoval i zdejší tisk (Noviny Vysočiny), jednak za velké nasazení. Za zmínku stojí skutečnost, že účastníci se scházeli již brzy ráno a domácnosti obcházel až do půl šesté večerní. A součet čísel popisných u Visky a Čekovic se dohromady blíží 150. Projít všechny usedlosti v chladnu, které panovalo, byl úkol opravdu velmi náročný. Možná i proto byla nakonec večerní taneční zábava bohužel málo navštěvená.

K netradičním společenským akcím se ve Vísce zařadila také první zdejší svatba pod širým nebem. Uskutečnila se první zářijovou sobotu „U křížku“, tj. u kříže, který od nepaměti stojí za vsí u silnice do Pukšic. Novomanželi byli Pavlína Krejčová a Miloš Marek,

oddávajícím pak zdejší starosta za účasti matrikářky z Chotěboře. Pamětníci si nevybavují žádný další svatební obřad v historii obce. Vzhledem k tomu, že do poloviny minulého století probíhala naprostá většina těchto obřadů v kostelech, je tato událost v historii Vísky zřejmě výjimečná. Obřadu se účastnilo asi 40 přihlížejících. Nevěstu vezl k místu sňatku kočár tažený koňmi, ženicha pak klasicky automobil. Část zpáteční cesty pak byla nevěsta, v souladu se zdejší tradicí, kterou místní spolky doprovázejí svatby svých členů, vezena na trakaři ženichem (od kříže k prvnímu domu ve vsi). Svatební hostinu pak novomanželé připravili v čerstvě vybielené sokolovně a účastnilo se jí zhruba 80 hostů. K tanci jim hrála kapela zdejšího Bago klubu, takže celá svatba probíhala opravdu „ve víseckých barvách“.

Naopak téměř tradiční ráz měla již třetí obecní oslava víseckého posvícení. Tak jako v předchozích dvou letech ji vyplnila módní přehlídka pleteného zboží firmy IVI a soutěž o nejlepší posvícenský koláč. Do „koláčového klání“ se přihlásilo 12 soutěžících, jejichž výrobky hodnotila převážně pánská čtyřlenná porota pod vedením Ivana Kidlese. Verdikt po degustaci zněl: 1. místo paní Jaroslava Křivská, 2. Zdeňka Davidová a 3. Martina Kreibichová. Večer pak následovala taneční zábava organizovaná hasičským sborem.

Obec organizovala také třetí vítání občánků ve své novodobé historii. Mezi obyvatele přivítala Natálii Hořínkovou (z čp. 31), Anežku Křivskou (z čp. 21) a Michaelu Žakovou (čp. 34). Program pro něj připravili svěřenci paní učitelek z mateřské školy.

Delegace obce se také účastnila prvního setkání vsí s názvem Víška v České republice. Konalo se v obci Vísky u Blanska a za naši víšku dorazila na místo konání dvanáctičlenná výprava. Hostitelé připravili pro své hosty velmi zajímavý program. Návštěva byla inspirativní i proto, že Vísky zvítězily v roce 2008 v soutěži o Ves roku Jihomoravského kraje. Spolu s naší výpravou se akce účastnili i zástupci Vísky u Jevíčka, obce Kravaře – části Vísky, Vísky u Litovle a také starostové tří slovenských obcí sdružených v organizaci „Viesky na Slovensku“. Za zmínku stojí to, že členové naší výpravy porazili místní fotbalisty v prvním „mezivíseckém“ utkání s krásným skóre 8:0. Další setkání zástupců českých Víšek a slovenských Viesek by se mělo uskutečnit v naší obci v roce 2010 při příležitosti oslav 495. výročí první písemné zmínky o naší obci.

I zbytek společenského života ve Vísce obstarávaly především zdejší spolky. O činnosti hasičů v obci podrobně referuje kronika místního SDH, kterou mnoho let vzorně vede Zdeňka Davidová. Za chvályhodné lze označit především úspěšné pokračování činnosti kroužku malých hasičů. Ten navštěvují nejen děti z Vísky, ale i z dalších okolních vesnic. Jeho organizátorky – členky zdejšího sboru – nenabízí pouze pravidelná setkávání s programem, ale pro děti také připravily například hojně navštívený únorový dětský karneval v Hostinci u Fajmanů či oslavu Dne dětí. Té bohužel v tomto roce nepřálo počasí, a tak se jeho velká část musela odehrávat v sokolovně. Ženská část sdružení se v tomto roce vyznamenala i na poli soutěžním. V Jeřišně se ženám podařilo zvítězit v tradiční okrskové soutěži v požárním útoku. Stalo se tak poprvé v historii zdejších hasičů. Proto týmu ve složení Petra Bagarová, roz. Březinová, Lucie Grundová, Veronika Košťálová, Martina Kreibichová a Marcela Lefflerová, roz. Březinová, náleží vyjádření respektu i na těchto stránkách. Členové sboru se aktivně podíleli i na mnoha dalších akcích v obci, například na stavění 25 metrů vysoké obecní májky. Naopak podstatně méně se jim dařilo v účasti na brigádách, ať už se jednalo o čištění potoka, či bourací práce při rekonstrukci kuchyně ve zdejší mateřské škole.

O sportovní dění se v obci staral především TJ Sokol Víška. Zdejší fanoušci sledovali zejména konání družstva dospělých. To zakončilo sezónu 2008/2009 na 12. místě ze 14. okresního přeboru, se skóre 38:79 a ziskem 21 bodů. Podstatně lépe si vedla vísecká žákovská sestava. Ta na konci sezóny stanula na krásném druhém místě soutěže. Během celého období prohráli její členové pouze dva zápasy, čemuž odpovídalo i skóre 125:45. Pro tak malou obec je krásným výsledkem i to, že člen zdejšího žákovského týmu Radek Hýbl nastřílel nejvíce gólů v celé okrskové soutěži a jako druhý v téže tabulce se umístil Matouš Kreibich.

Sokol, respektive jeho člen pan Josef Málek, připravoval také pravidelná cvičení pro zájemce z řad zdejších dětí. O výsledcích práce cvičitele, který se vzorně věnuje zdejšímu

sokolskému potěru již několik desetiletí, vypovídají úspěchy víseckých reprezentantů v okresním kole závodů v atletickém čtyřboji organizovaných Sdružením sportu pro všechny. Tři ze čtyř víseckých účastníků přivezli z tohoto sportovního klání medaile – dvě za třetí a jednu za druhé místo. Což je v konkurenci obcí jako Chotěboř či Ždírec bezesporu krásný výsledek.

Letní aktivity zdejší tělovýchovné organizace měly dva pomyslné vrcholy. Prvním byl Memoriál Jaroslava Fajmana, kterého se účastnilo tentokrát pět fotbalových týmů. Vítězství v soutěži ani v tomto roce neuniklo místní sestavě Víška 62. Druhou výraznou událost pak představovala návštěva našich sokolů v partnerském SV Lohmen. Mezi německé přátele se tentokrát vypravilo 20 členů zdejší jednoty a jejich partnerek. Akce byla naplánována na poslední srpnový týden. Do Lohmenu dorazila vísecká výprava po noční jízdě ve čtyři hodiny ráno. I přes tento čas je zde čekalo přivítání a také ubytování v tamní škole. První den pak pro vísecké sokoly německí přátelé připravili prohlídku obce, koupání v jezeře a netradiční fotbalové utkání týmu lohmenických žen doplněného ženami z Víšky s lohmenickou „starou gardou“. Večer pak byl věnován grilování a společnému posezení. Další den čekal zástupce víseckého Sokola výlet k moři s projížďkou ve člunech a návštěvou lodního muzea. Sobotu vyplnil fotbalový turnaj za účasti 12 družstev (Víška skončila jako sedmá) a po něm samozřejmě večerní taneční zábava. V neděli následovalo už jen rozloučení a návrat domů.

Sokolové se také podíleli na organizaci dalších společenských aktivit v obci. Připravili zde také sběr starého železa, jehož výtěžek přispěl do pokladny spolku. Důležitým přispěvatelem do něj byla samozřejmě zdejší obec, která také zajistila nákup a instalaci zavlažovacího zařízení pro trávník fotbalového hřiště. To bylo zprovozněno během dubna, vodu bere z Novoveského potoka.

Nabídku sportovního vyžití přinášel také zdejší Bago klub. Jeho pánská sestava oživovala zdejší hřiště nejen nedělními fotbálky, ale na konci června také tradičním Bago turnajem. Z blízkého i vzdálenějšího okolí dorazilo na sportovně-pivní klání pět družstev. Vyhráli ti, co nejvíce trénovali, ať už na zdejším hřišti, či v hostinci U Fajmanů – tzn. zdejší sestava. Vzpruhu pro účastníky představoval nejen jejich elán a fanyinky, ale také čepované pivo značky Rebel, gulášek a grilované prasátko. Není třeba dodávat, že se turnaj velmi vyvedl a že po něm následovalo večerní „mecheche“ alias přátelský dýchánek aneb posezení u lahodného pivního moku. Bagisty pak jejich četné fanyinky mohly tradičně potkat nejen na hřišti, či ve víseckém pivním a informačním centru U Fajmanů, ale na Velikonoční pondělí také ve svých domácnostech. A to vesměs šlohající a přející veselé Velikonoce, některé ale také, hlavně blíže k poledni, i jako opírající se o pomlázku či o své sportumilovné druhy. A to proto, že velikonoční „panáková smršť“ zde nezřídka mívá podobu ničivé vichřice až orkánu. Ten potom také ještě někdy následuje po návratu koledníka domů. Tam se občas stará velikonoční tradice, jak se dnes moderně říká, „genderově“ obrátí a iniciativu přebírá pouze zdánlivě slabší pohlaví, které pak přichází s jinou podobou „vichřice“, většinou našťestí pouze slovní.

Ve své činnosti pokračoval v roce 2009 také Rybářský spolek. Ten své aktivity soustředil na péči o rybník Společný a jeho okolí. Podařilo se mu zde organizovat pouťovou taneční zábavu, která se těšila poměrně dobré návštěvnosti (zhruba 80 platících hostů) a její výtěžek tak mohl přispět na provoz spolku.